

Henry Lloyd

*De opkomst en
ondergang van Koning
Juniper de Eerste*

Met illustraties van Mark Janssen

Amsterdam . Antwerpen

Em. Querido's Uitgeverij

2024

1

‘Ik ben blind!’ roept de eenhoorn Juniper. ‘*Blind!*
Aáááargh!’

Met een klap was hij wakker geworden uit een diepe dut. Hij had gedroomd dat hij zweefde, hoog boven de wolken. Zonnestrallen belichtten de bovenkant van het wolkendek. En dat zweven was iets heerlijk gewees, als een vrolijk winterkoninkje had hij rondgedarteld door de weidse, lege lucht.

Maar plotseling was iets in zijn richting gevlogen, een voortschietende schaduw. Recht op hem af! Het schaduwbeest had hem midden in zijn gezicht geslagen.

Juniper had zijn ogen geopend. Alles was donker...

Met een ruk komt hij omhoog. Het licht keert weer terug. Trillend staat hij overeind, te midden van wat lage

struiken. Het waait stevig, de wind trekt aan de bladeren, alles ritselt en murmelt.

‘O,’ mompelt Juniper. ‘Juist...’

Bij zijn hoeven ligt een groot blad van een wilde rabarber. Dát ding moest dus daarnet in zijn gezicht zijn geklapt.

Het blad is grijsgroen en er lopen nerven doorheen. En er staan letters op geschreven.

Twee hoofden duiken op tussen de takken van een struik.

‘Ik ben er, hoor!’ roept het rechterhoofd.

‘En ik!’ roept het linkerhoofd.

Het is Mono, de tweehoofdige dwerg; de beste vriend die Juniper ooit heeft gehad.

‘Ik zie het,’ zegt Juniper.

‘Nou,’ zegt het rechterhoofd van de dwerg, ‘dat kun je dus weer zien... Ik hoorde je roepen. Ik dacht dat je blind was geworden.’

‘Het was een blad,’ mompelt Juniper. ‘Een blad dat sloeg.’

‘Dat slaat nergens op,’ zegt Mono.

‘Dat sloeg op *mij*,’ zegt Juniper. ‘En er staat iets op.’

Mono raapt het blad op. ‘Je hebt nog gelijk ook,’ zegt hij verwonderd. ‘Eens kijken...’ Dan begint hij te grinniken.

‘Wat? Wat staat daar?’

‘Het is een brief, Juniper! Of nee, een *contactadvertentie!*’

‘Een wat?’

‘Eigenlijk een vraag. Let op. Ik zal voorlezen wat hier staat:

Eenhoornvrouw zoekt stoere eenhoornman om samen avonturen mee te beleven. Mag een vurig karakter hebben. Graag in bezit van eigen bos. Leeftijd niet boven de tweehonderd jaar. Reacties kunnen worden opgestuurd naar de Steppe van Werie.

Dat staat er!’

Junipers mond is opengevallen. ‘Werkelijk waar? Je neemt me toch niet in de maling?’

Mono’s lippen krullen zich in twee kleine lachjes. ‘Het staat er echt.’

Juniper kijkt zijn vriend aan. ‘Maar... maar dat gaat over mij! Dat ben ik! Helemaal! Het klopt allemaal precies! Dit... dit is... een brief aan mij!’

‘Tja,’ mummelt Mono. ‘Het is wel toevallig dat dat ding uitgerekend in jouw gezicht... eh...’

‘Geen toeval,’ zegt Juniper beslist. ‘Het is een *boodschap*! Een boodschap van een andere eenhoorn! Een leuke! Een hele leuke!’

‘Hm,’ zegt het linkerhoofd van de dwerg.

‘Hoezo “hm”? Dit betekent dat er *nóg* een eenhoorn bestaat. Een eenhoorndame die mij wil leren kennen!’

‘Nou ja,’ zegt Mono aarzelend. ‘Die boodschap komt van de Steppe van Werie. Een gebied ver weg van hier. Ik ben er ooit geweest. Het is er ruig en kaal. De dieren die daar leven zijn... wat harder en taaier dan de

bewoners van dit bos. Ik weet niet of daar het soort van vrouwen woont die bij jou passen.'

'Onzin!' zegt Juniper. 'Dit is een enorm fijne brief. Ik... ik ga haar antwoorden. Ik ga haar uitnodigen!'

'Hoe ga je dat doen?'

'Gewoon. Ik stuur een blad terug. Kun jij me daarbij helpen?'

Mono lijkt even na te denken. 'Tja... Ik begrijp dat je nieuwsgierig bent. Nou, vooruit dan maar. Kom mee.'

Samen lopen ze in de richting van het meer. De bomen wiegen op en neer in de wind.

'Ik ben best een eenzame eenhoorn,' zegt Juniper opgewekt. 'Een vriendin! Dat zou toch mooi zijn.'

Mono haalt zijn schouders op. 'Ik hād er eentje. Mooi was het niet.'

'O nee?'

Mono schudt zijn hoofd. 'Nee. Met die vrouw viel niet te leven. Ze heeft me eruit gegooid.'

'Serieus?'

'Heel serieus. Is het je niet opgevallen dat ik tegenwoordig niet meer ondergronds ga? Ik ben nu altijd hier, in het bos. Want... eh... zo is onze scheiding gegaan: zij mocht ons huis hebben. En ik zwerf nu rond.'

'Dat spijt me, Mono. Ik wist dat helemaal niet.'

'Het spijt mij niet. Weet je wat ze tegen me zei?'

'Wat dan?'

'Dat ik te *lollig* was! Alleen maar omdat ik heel hard moest lachen toen ze vast kwam te zitten in de deuropening!'

Juniper grinnikt. ‘Ja, je had al een keer verteld dat ze... eh... vrij stevig was geworden.’

‘Ze was vier keer zo groot als ikzelf. Maar daar ging het niet om, dat vond ik juist mooi... Maar... toen kregen we weer eens ruzie. Want ze was iets aan het maken en ik had een grote spin gelegd tussen de keukenspullen. Geen echte, hoor, maar een heel goed gelukte nepspin van wol en takjes. Dus schrok ze, en daarna zat ze achter me aan met een kaasschaaf. Ik rende toen ons huis uit. En vervolgens kwam ze vast te zitten. En, nou ja, ik begon te lachen natuurlijk.’

‘En toen?’

‘Toen schreeuwde ze dat ik geen vent was. En dat ze een man wilde die haar *hielp*, in plaats van telkens weer rotgeintjes uit te halen. En dat als ze eenmaal losgeraakt was uit die opening, dat het lachen me dan wel zou vergaan. Dus toen ben ik ervandoor gegaan. Ik heb maar niet gewacht tot ze zich weer had bevrijd.’

‘Ach, Mono. Wat naar allemaal.’

Mono maakt een gnuivend geluid. ‘Het gekke is dat ik nog steeds moet lachen als ik het weer voor me zie. Maar goed, ik wil maar zeggen: een vrouw aan je zij is niet altijd een feest.’

‘Je hebt gewoon pech gehad! Dwergvrouwen zijn blijkbaar nogal... eigenzinnig. Eenhoorns zijn niet zo.’

‘Ik hoop het voor je. Ah! Hier staat groot hoefblad. Dat lijkt me passend.’ Mono snijdt een blad af. ‘Nu nog een inktzwam...’

Ook die is snel gevonden.

‘Goed,’ zegt Mono. Hij haalt een stekel van een egel tevoorschijn. ‘Wat zullen we schrijven?’

Juniper denkt even na. ‘Gewoon. Dat ik een heel erg stoere eenhoornman ben. En bovendien de bezitter van een bos.’

Mono trekt vier wenkbrauwen op. ‘Ben jij dat?’

‘Stoer? Natúúrlijk ben ik dat!’

‘Ik bedoelde dat eigen bos. Heb jij dat?’

‘Eh... ja. Jazeker! Dit bos! Het Doolwoud!’

‘Dat is niet van jou.’

‘Ach... Wel een beetje. Toch?’

‘Je woont hier, Juniper. Dat is alles.’

Verstoord schudt Juniper zijn hoofd. ‘Ik kan toch gaan en staan waar ik wil? Dan is dit toch van mij? En trouwens, het gaat niet om dat bos. Het gaat om *mij*. Ik ben een héél vurige eenhoorn! Schrijf dat nou maar op, wil je.’

Mono doopt de stekel in de inkt en schrijft:

Stoere eenhoornman wil graag eenhoornvrouw leren kennen. Zéér vurig karakter. En met een groot bos dat helemaal van hem is, namelijk het Doolwoud. Deze eenhoorn wacht met spanning op je reactie!

‘Perfect!’ zegt Juniper nadat Mono dit heeft voorgelezen. ‘Nu moeten we die brief gaan wegbrengen. Naar die steppe.’

‘Dat is een eindeloze reis,’ zegt Mono. Hij vouwt het blad dicht. ‘Maar ik heb een oplossing. We kunnen hem meegeven aan een vogel.’

‘Wie dan?’

‘Nicolien,’ zegt Mono. ‘Zij is een echte reiziger. En je hebt geluk, want ze dobert op dit moment in het meer.’

Ze lopen naar de oever. En daar drijft een kalme witte pelikaan.

‘Nicolien!’

Peddelend komt de pelikaan naar hen toe.

‘Nicolien,’ zegt Juniper opgewonden. ‘Ik heb een vraagje. Ik heb hier een brief, hij is niet zwaar. Hij moet afgeleverd worden bij de Steppe van Werie. Er woont daar nóg een eenhoorn! Een prachtige, zachte eenhoorn, dat weet ik zeker. Kun jij ervoor zorgen dat ze die brief krijgt?’

Nicolien lijkt even iets af te wegen. Maar dan knikt ze. ‘Grappig dat je dit vraagt. Want toevallig vlieg ik over een dag of drie weer naar het noorden. En jawel, ik kan die brief meenemen. De Steppe van Werie ken ik, die ligt op mijn route.’

‘Maar zorg je dan dat hij bij die eenhoorn terecht komt?’

‘Ach,’ zegt Nicolien. ‘Die vlakte is erg overzichtelijk. Geen bomen, als je begrijpt wat ik bedoel. En nauwelijks struiken en zo, eigenlijk gewoon een kaal gebied. Dus ik zal die eenhoorn waarschijnlijk wel kunnen vinden. Is ze wit, net als jij?’

‘Euh... ze is vooral heel lief...’ mompelt Juniper. ‘Ze heeft me een brief gestuurd. Een spannende brief, de fijnste die ik ooit heb gekregen. En dus heb ik haar een brief teruggeschreven.’

Nicolien glimlacht. 'Ah! Een liefdesbrief... Ik zal mijn best doen, Juniper.'

'Je bent geweldig, Nicolien!'

De pelikaan knikt weer. Ze opent haar bek en Mono legt voorzichtig het opgevouwen groot hoefblad erin.